משניות מבוארות

מסכת סוטה פרק א

בגדל גרס צריך לטברו, ואם פשה אחד ד׳ ימים הוא טמא ואפילו בפשיון כל שהוא.

ד) כל ספק נגעים, כגון שבאו נגעים אצל כהן באחד מהן בהרת, ובאחד מהן קפלע, ונצערכו להסגר ואחר הסגר נמצא בשניהם קפלע ומסקפים באיזה מהן היה הפשיון **בתחלה**, כיון שעדיין עוד לא היה אחד מהן טמא הרי כל אחד מהן בחזקת **טהור עד שלא נזקק לטמאה.** אבל משנזקק לטמאה, **ספק** טמא. כגון שבאו שניהם אצל כהן, בזה בהרת, בגרים ובזה קפלע והסגירם, ובסוף שבוע כל אחד מהן טמא ועוד הרי ליה שניהם לטמאין, ואחר כך חזרו שניהם לחיות קפלע, אף על פי שאחד מהן ודאי טהור, שכבר הלך הפשיון, שניהם טמאים, כיון שנזקקו לטמאה עד שיחזרו לבגרים. הזב בראיות הראשונות אינו נעשה זב אלא שלא באנס, שנאמר (ויקרא טו, ג) "כי יהיה זב מבשרו", ולא מחמת אנסו. **אבל משנזקק לזיבה** בודקין אותו **עד שלא נזקק לזיבה**, כגון שבא בהרת, ובמראה, **ובמראה** אשה אפילו לא הרהר, **ובהרהור** באשה אף על פי שלא ראה אשה. אם אירע לו אחד מכל אלו אינו נעשה זב, אבל **משנזקק לזיבה**, שראה ראיה שניה שלא באנס אינו בודקין **אותו**, אלא אפילו מחוץ **אנסו**, שקראה על ידי אחד משבעה אונסין, וכן **וספקו** וכן **ושכבת זרעו**, שבא ביחד עם הזיבה, **טמאין, שרגלים לדבר**, שאין אותה ראיה מחמת אנס, שכבר הוא בחזקת זב. **המכה את חברו ואמדוהו למיתה, והקל ממה שהיה, ואמדוהו לחיים לאחר מכאן הכביד חליו ומת** מחליו, **חיב. רבי נחמיה אומר, פטור** מפניתה, **שרגלים לדבר** שלא מת מן המכה, **שהגיע לדבר שמואל, כדברי רבי נהוראי.** כך דברי רבי נהוראי, **שנאמר** (שמואל א׳, יא) **"ומורה לא יעלה על ראשו". נאמר בשמשון** (שופטים יג, ה) **"ומורה", ונאמר בשמואל "ומורה", מה מורה האמורה בשמשון נזיר** כדכתיב (שופטים יג, ה) "כי נזיר אלקים יהיה הנער", **אף מורה האמורה בשמואל, נזיר.** ולדבריו, האומר לריני שקומאל אל כבן אלקנה הנער נזיר עולם, **אמר רבי יוסי, והלא אין מורה אלא של בשר ודם.** שלא תהא אימת אדם עליו. **אמר לו רבי נהוראי, והלא יאמר שמואל איך אלף ושמע שאול ותרדמה,** הרי לנו **שכבר היה עליו מורה של בשר ודם,** ועל קרקף מורה פרושו כמו לקמן משנה, דהיינו תער.

פרק א סמוך מסכת סוטה למסכת נזיר, דאמרו חכמים (סוטה ב, א), למה נסמכה בתורה פרשת נזיר לפרשת סוטה. שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין. שהוא גורם הרבה רעות (ולא נברא אלא לנמס בו אבנים. סנהדרין ע, א). כתוב בתורה (במדבר ה, יד), "ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והיא נטמאה" וגו׳, שכשאדם אומר לאשתו אל תשתרר עם אדם זה ונסתרה, והיא אומרת טהורה אני, מביאה לבית דין ומשקין אותה מים שמוקסין בה את המגילה בכלי חרס. ואם נטמאה, צבתה בטנה ונפלה ירכה. ואם לא נטמאה, וזנדעה זרע. דאפלו

מסכת סוטה פרק א

בפני בית דין, אשתי זאת קנאתי לה עם פלוני ונסתרה עמו, ואלו הן עדי, **ומוסרין לו שני תלמידי חכמים** לשמרו, **שמא יבוא עליה בדרך. רבי יהודה אומר, בעלה נאמן בעלה נאמן,** כל שכן חומר מנדה, שאסור לה תעשה, ואין צריך להעמיד עדים אצלו. דמתוך שהוא אסור לבא תקיף יצריה. **משונזקק לטמאה, בעלה לבית דין מביאה שבירושלים,** דכתיב (שם ט׳) "ונעשה לה הכהן את כל התורה הזאת", וילקיף מדכתיב (דברים יז, יא) גבי זקן ממרא "על פי התורה", מה קפלע וגם ממרא בבית דין הגדול אף פי סוטה בבית דין הגדול, **ומאימין עליה שתודה, כדרך שמאימין על עדי נשואות כדי שלא תשתה. ואומרים לה, בתי הרבה דברים יין עושה, הרבה שחוק עושה, הרבה ילדות עושה,** וגורם לשקר ולהתנאות לדיי ומשקין אותה מים שמוקסין בה, **הרבה שכנים הרעים עושים.** שיודעים לפתות ומצויין לה תמיד (רש״י). **עשי לשמו הגדול שנכתב בקדשה, שלא יטמה על המים. ואומרים לפניה דברים שאינה כדאי לשמען** אינה רואיה שיאמרו לפניה דברי הוללות צדיקים הראשונים, אלא כדי שתודה קל וקלקלה (רש״י). **היא וכל משפחתה בית אביה** שמסתמנה כלם נמצאים שם. ומה אומרים לה, כגון יהודה הודה ולא בוש במעשיה תמר, ראובן הודה ולא בוש במעשיה בלהה. **ה) אם אמרה טמאה אני, שוברת כתובתה** כותבה שובר על כתבתה. שאבדה כתבתה ויוצאת בלא כתבה. **ודקה** במקום שאין כותבין כתבה צריכה לכתב שובר, אבל במקום שכותבין כתבה, מקרעת כתבתה **ויוצאת** בגט. **ואם** עומדת על דעתה, **אמרה כהני אני,** מודדין אותה מכל הבית, **ומעלין אותה לשער המזרח** שער החיטאן שבו נכנסין להר הבית, ומשם (שעל פתח) **לשער נקנור** (הוא השער שעשאו אדם גדול שעשמו מקנור, שהבא לתוכו נחשת ממצרים לאותו שמו, ודעשו בו נסים, ומקרא השער של שמו, דאיתא ביומא (לט, ב)), **וקל** כך לזמה בקל ולעגיה שתודה. מפני שאותו שער לא נתקדש בקדושת עזרה, מפני המצורעין שמכניסין ידיהן לבהונות. **תתן** מדם האשם מן בהן ידיו, שמחקר כפורים שבכנס לעזרה, הוא בכרת, ומם היה מוציא הדם חוץ לעזרה. הרב כיפל בביזוב. **ובקיף** מכניס את ידיו לתוך הבגד, דביאת מקצת לאו שמה ביאה. **ששים משקין את הסוטות** דבעינן "לפני ה׳", **ומטהרין את הילדות** (וכן זבין וזבות, כדי שיעמדו על קרקעו **ומטהרין את המצורעין** דכתיב (ויקרא יד, א) **גבי מצורע "לפני ה׳". וכהן אוחז בבבדיה בבית האיצר** אם **נקרעו נקרעו,** אם **נטרמו** דהיינו לחרבה קרעים נטרמו. ויש אומרים קריעה בארך פרימה ברחב. ויש אומרים פרימה רק התרת הכפתר. **וקורע עד שהוא מגלה את לבה,** דכתיב (במדבר ה׳, יח) "ופרע את ראש האשה", מדכתיב "האשה" משמע דגם גופה צריך לגלות, **וסותר את שערה** דכתיב "את ראש". **רבי יהודה אומר, היה לבה נאה** לא היה מגלהו, **ואם היה שערה נאה, לא היה סותרו,** אף על פי שכתיב בקרא, כיון שהוא שב ואל

ד) כל ספק נגעים, כגון שבאו נגעים אצל כהן באחד מהן בהרת, ובאחד מהן קפלע, ונצערכו להסגר ואחר הסגר נמצא בשניהם קפלע ומסקפים באיזה מהן היה הפשיון **בתחלה**, כיון שעדיין עוד לא היה אחד מהן טמא הרי כל אחד מהן בחזקת **טהור עד שלא נזקק לטמאה.** אבל **משונזקק לטמאה, ספק** טמא. כגון שבאו שניהם אצל כהן, בזה בהרת, בגרים ובזה קפלע והסגירם, ובסוף שבוע כל אחד מהן טמא ועוד הרי ליה שניהם לטמאין, ואחר כך חזרו שניהם לחיות קפלע, אף על פי שאחד מהן ודאי טהור, שכבר הלך הפשיון, שניהם טמאים, כיון שנזקקו לטמאה עד שיחזרו לבגרים. הזב בראיות הראשונות אינו נעשה זב אלא שלא באנס, שנאמר (ויקרא טו, ג) "כי יהיה זב מבשרו", ולא מחמת אנסו. אם אירע לו אחד מכל אלו אינו נעשה זב, אבל **משונזקק לזיבה** בודקין **אותו** אפילו מחוץ **אנסו**, שקראה על ידי אחד משבעה אונסין, וכן **וספקו** וכן **ושכבת זרעו**, שבא ביחד עם הזיבה, **טמאין, שרגלים לדבר**, שאין אותה ראיה מחמת אנס, שכבר הוא בחזקת זב. **המכה את חברו ואמדוהו למיתה, והקל ממה שהיה, ואמדוהו לחיים לאחר מכאן הכביד חליו ומת** מחליו, **חיב. רבי נחמיה אומר, פטור** מפניתה, **שרגלים לדבר** שלא מת מן המכה, **שהגיע לדבר שמואל, כדברי רבי נהוראי.** כך דברי רבי נהוראי, **שנאמר "ומורה לא יעלה על ראשו". נאמר בשמשון נזיר** (שופטים יג, ה) **"ומורה", ונאמר בשמואל "ומורה", מה מורה האמורה בשמשון נזיר** כדכתיב (שופטים יג, ה) "כי נזיר אלקים יהיה הנער", **אף מורה האמורה בשמואל, נזיר.** האומר לריני שקומאל אל כבן אלקנה הנער נזיר עולם, **אמר רבי יוסי, והלא אין מורה אלא של בשר ודם.** שלא תהא אימת אדם עליו. **אמר לו רבי נהוראי, והלא יאמר שמואל איך אלף ושמע שאול ותרדמה,** הרי לנו **שכבר היה עליו מורה של בשר ודם,** ועל קרקף מורה פרושו כמו לקמן משנה, דהיינו תער.

פרק א **א) המקנא לאשתו** (ולקמן במשנה ב מפרש כיצד מקנא) **ורוצה להשקותה מים המרים רבי אליעזר אומר מקנא לה על פי שנים שאומר לה בפני שני עדים** אל תשתרי עם פלוני. **ומשקה** אותה מים המרים **על פי עד אחד, שאמר שנשתרה, או על פי עצמו** כשקראה **נשתרה** מאסרה עליו בסתירה זו, **עד שתשתה** מים המרים. דכתיב **בפי בפיו** (במדבר ה׳, יח) "ועד אין בה", דהיינו שני עדים, דכל מקום שכתוב בתורה עד פרושו שני עדים, **מעמדו** הא עד אחד יש בה, ואחר כך כתב בקרא (שם) "והיא לא נתפשה" משמע דאם יש בה עד אחד אוסרה על בעלה. וילקיף עדות סתירה מסתמא, דכתיב (שם יג) "ונסתרה והיא נטמאה". **רבי יהושע אומר, מקנא לה על פי שנים, ומשקה על פי שנים.** דילקיף מדכתיב (שם) "ועד אין בה"; בה ולא בקנוי. בין בסתירה. משמע דבין בקנוי בין בסתירה צריך שני עדים, וגם בסתמה נאמן עד אחד. דאמרינן בגמרא שיש תנא שסובר דגם מקנא יכול לקנאות על פי עד אחד או שנים ועדים, ולכן בזמן הזה לא יקנא אדם לאשתו, שמא תאסר עליו, דאין לו מים המרים. **ב) כיצד הוא מקנא לה, אם אמר לה בפני שנים אל תדברי עם איש פלוני ודברה עמו, עדין היא מתרת לביתה. אם אמר לה בפני שני עדים אל תדברי עם אחד ודברה עמו, עדין היא מתרת לביתה. אם אמר לה בפני עד אחד, ולכן בזמן הזה לא יקנא אדם לאשתו, שמא תאסר עליו, דאין לו מים המרים. ב) כיצד הוא מקנא לה, אם אמר לה בפני שנים אל תדברי עם איש פלוני ודברה עמו, עדין היא מתרת לביתה.** כגון **לאכול בתרומה.** נכנסה עמו **לבית הסתר ושהתה עמו כדי לאכול בתרומה.** נכנסה עמו **לבית הסתר ושהתה עמו כדי טמאה.** אסורה לביתה, דכתיב בתרומה, "ונטמאה" (במדבר ה׳, יח) "ונסתרה והיא נטמאה"; בין בזמן הזה לא יקנא אדם לאשתו, שמא תאסר עליו, דאין לו מים המרים. **ג) ואלו אסורות מלאכול בתרומה, האומרת מטמאה אני לך, ושבאו עדים שהיא טמאה, והאומרת איני שותה, ושבעלה אינו רוצה להשקותה, ושבעלה בא עליה בדרך.** כיצד עושה לה, מוליכה **לבית דין שבאותו מקום** ואומר לה **ד) כל** ספק נגעים בתחלה, טהור עד שלא נזקק לטמאה. משונזקק לטמאה, ספק טמא. בשבעה דרכים בודקין את הזב עד שלא נזקק לזיבה. במאכל, ובמשתה, ובקיצה, ובחלי, ובמראה, ובהרהור. משנזקק לזיבה אין בודקין אותו. אנסו וספקו ושכבת זרעו, טמאין, שרגלים לדבר. המכה את חברו ואמדוהו למיתה, והקל ממה שהיה, אחר מכאן הכביד חליו ומת, חיב. רבי נחמיה אומר, פטור, שרגלים לדבר שלא מת מן המכה, שהגיע לדבר שמואל, כדברי רבי נהוראי. כך דברי רבי נהוראי, שנאמר "ומורה לא יעלה על ראשו". נאמר בשמשון (שופטים יג, ה) "ומורה", ונאמר בשמואל "ומורה", מה מורה האמורה בשמשון נזיר כדכתיב (שופטים יג, ה) "כי נזיר אלקים יהיה הנער", אף מורה האמורה בשמואל, נזיר. נכנסה עמו לבית הסתר ושהתה עמו כדי לאכול בתרומה, אסורה לביתה ואסורה לאכול בתרומה. ואם מת, חולקת ולא מתיבמת: **ג) ואלו** אסורות מלאכול בתרומה, האומרת מטמאה אני לך, ושבאו עדים שהיא טמאה, והאומרת איני שותה, ושבעלה אינו רוצה להשקותה, ושבעלה בא עליה בדרך. כיצד עושה לה, מוליכה לבית דין שבאותו מקום, אסורה לביתה, והאסורה לאכול בתרומה. דכתיב בתרומה, "ונטמאה" (במדבר ה׳, יח) "ונסתרה והיא נטמאה"; ג. (במדבר ה׳, יח) "ונסתרה והיא נטמאה"; אם אין אשתו והיא נטמאה". [ג. (שם כט) "אשר תשטה וגו׳ ונטמאה", אחת שאסורה לבעל, ואחת לבועל ואחת שאסורה בתרומה. **ואם מת** בעלה לא יחלוצ ולא יתיבם, ובזמן הזה לא השקה אותה מים המרים, ובקלקה לפני אחיו, **חולצת ולא מתיבמת.** דכתיב גבי בא באשה שמקצא בה ערות דבר" (דברים כד, ב) "ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר", ודרשינן לאיש אחר, ולא לבעל, והרי זו מצא בה ערות דבר. **ג) ואלו אסורות מלאכול בתרומה** לעולם, אפילו היא בת כהן, בקדילף במשנה הקודמת. אשה **האומרת טמאה אני לך, ושבאו עדים שהיא טמאה, ואם אינה שותה** אם כופין אותה לשתות, אין כופין אותה לשתות, ולכן מלאכול בתרומה, **ושבעלה אינו רוצה להשקותה, ושבעלה בא עליה בדרך.** דכתיב (שם לא) "ונקה האיש מעון", אם הבעל מנקה מעון, שלא בא עליה אחר שהיה, אין המים בודקין אותה. וכל הני שאינן שותה, אם שאין המים בודקין אותו, אסורות לעולם בתרומה. **כיצד עושה לה, מוליכה לבית דין שבאותו מקום** ואומר

ד) כל ספק נגעים בתחלה, טהור עד שלא נזקק לטמאה. משונזקק לטמאה, ספק טמא. בשבעה דרכים בודקין את הזב עד שלא נזקק לזיבה. במאכל, ובמשתה, ובקיצה, ובחלי, ובמראה, ובהרהור. משנזקק לזיבה אין בודקין אותו. אנסו וספקו ושכבת זרעו, טמאין, שרגלים לדבר. המכה את חברו ואמדוהו למיתה, והקל ממה שהיה, אחר מכאן הכביד חליו ומת, חיב. רבי נחמיה אומר, פטור, שרגלים לדבר שלא מת מן המכה, שהגיע לדבר שמואל, כדברי רבי נהוראי. כך דברי רבי נהוראי, שנאמר "ומורה לא יעלה על ראשו". נאמר בשמשון (שופטים יג, ה) "ומורה", ונאמר בשמואל "ומורה", מה מורה האמורה בשמשון נזיר כדכתיב (שופטים יג, ה) "כי נזיר אלקים יהיה הנער", אף מורה האמורה בשמואל, נזיר. אמר רבי יוסי, והלא אין מורה אלא של בשר ודם. אמר לו רבי נהוראי, והלא כבר נאמר (שמואל א׳ טז) **ויאמר שמואל איך אלף ושמע שאול ותרדמה,** הרי לנו שכבר היה עליו מורה של בשר ודם, ועל קרקף מורה פרושו כמו לקמן משנה, דהיינו תער.

פרק א **א) המקנא לאשתו, רבי אליעזר אומר, מקנא לה על פי שנים, ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו.** רבי יהושע אומר, מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי שנים: **ב** כיצד מקנא לה. אמר לה בפני שנים, אל תדברי עם איש פלוני, ודברה עמו, עדין היא מתרת לביתה מתרת לאכול בתרומה. נכנסה עמו לבית הסתר ושהתה עמו כדי טמאה, אסורה לביתה ואסורה לאכול בתרומה. ואם מת, חולצת ולא מתיבמת. דכתיב גבי בא באשה שמקצא בה ערות דבר" (דברים כד, ב) "ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר", ודרשינן לאיש אחר, ולא לבעל, והרי זו מצא בה ערות דבר. **ג) ואלו** אסורות מלאכול בתרומה לעולם, אפילו היא בת כהן, בקדילף במשנה הקודמת. אשה **האומרת טמאה אני לך, ושבאו עדים שהיא טמאה, ואם אינה שותה** אם כופין אותה לשתות, אין כופין אותה לשתות, ולכן מלאכול בתרומה, **ושבעלה אינו רוצה להשקותה, ושבעלה בא עליה בדרך.** דכתיב (שם לא) "ונקה האיש מעון", אם הבעל מנקה מעון, שלא בא עליה אחר שהיה, אין המים בודקין אותה. וכל הני שאינן שותה, אם שאין המים בודקין אותו, אסורות לעולם בתרומה. **כיצד עושה לה, מוליכה לבית דין שבאותו מקום** ואומר

יהודה אומר, בעלה נאמן בעלה נאמן עליה: **ד** היו מעלין אותה לבית דין הגדול שבירושלים, ומאימין עליה כדרך שמאימין על עדי נפשות. ואומרים לה, בתי הרבה יין עושה, הרבה שחוק עושה, הרבה ילדות עושה, הרבה שכנים הרעים עושים. שיודעים לפתות ומצויין לה תמיד (רש״י). **עשי לשמו הגדול שנכתב בקדשה, שלא יטמה על המים. ואומרים לפניה דברים שאינה כדאי לשמען** אינה רואיה שיאמרו לפניה דברי הוללות צדיקים הראשונים, אלא כדי שתודה קל וקלקלה (רש״י). **היא וכל משפחתה בית אביה** שמסתמנה כלם נמצאים שם. ומה אומרים לה, כגון יהודה הודה ולא בוש במעשיה תמר, ראובן הודה ולא בוש במעשיה בלהה. **ה) אם אמרה טמאה אני, שוברת כתובתה** כותבה שובר על כתבתה. שאבדה כתבתה ויוצאת בלא כתבה. ודקה במקום שאין כותבין כתבה צריכה לכתב שובר, אבל במקום שכותבין כתבה, מקרעת כתבתה **ויוצאת** בגט. **ואם** עומדת על דעתה, **אמרה כהני אני,** מודדין אותה מכל הר הבית, **ומעלין אותה לשער המזרח** שער החיטאן שבו נכנסין להר הבית, ומשם (שעל פתח) **לשער נקנור** (הוא השער שעשאו אדם גדול שעשמו מקנור, שהבא לתוכו נחשת ממצרים לאותו שמו, ודעשו בו נסים, ומקרא השער של שמו, דאיתא ביומא (לט, ב)), **וקל** כך לזמה בקל ולעגיה שתודה. מפני שאותו שער לא נתקדש בקדושת עזרה, מפני המצורעין שמכניסין ידיהן לבהונות. **תתן** מדם האשם מן בהן ידיו, שמחקר כפורים שבכנס לעזרה, הוא בכרת, ומם היה מוציא הדם חוץ לעזרה הרב כיפל בביזוב. **ובקיף** מכניס את ידיו לתוך הבגד, דביאת מקצת לאו שמה ביאה. **ששים משקין את הסוטות** דבעינן "לפני ה׳", **ומטהרין את הילדות** (וכן זבין וזבות, כדי שיעמדו על קרקעו **ומטהרין את המצורעין** דכתיב (ויקרא יד, א) **גבי מצורע "לפני ה׳". וכהן אוחז בבבדיה בבית האיצר** אם **נקרעו נקרעו,** אם **נטרמו** דהיינו לחרבה קרעים נטרמו. ויש אומרים קריעה בארך פרימה ברחב. ויש אומרים פרימה רק התרת הכפתר. **וקורע עד שהוא מגלה את לבה,** דכתיב (במדבר ה׳, יח) "ופרע את ראש האשה", מדכתיב "האשה" משמע דגם גופה צריך לגלות, **וסותר את שערה** דכתיב "את ראש". **רבי יהודה אומר, היה לבה נאה לא היה מגלהו, ואם היה שערה נאה, לא היה סותרו,** אף על פי שכתיב בקרא, כיון שהוא שב ואל

ד) כל ספק נגעים בתחלה, טהור עד שלא נזקק לטמאה. משונזקק לטמאה, ספק טמא. בשבעה דרכים בודקין את הזב עד שלא נזקק לזיבה. במאכל, ובמשתה, ובקיצה, ובחלי, ובמראה, ובהרהור. משנזקק לזיבה אין בודקין אותו. אנסו וספקו ושכבת זרעו, טמאין, שרגלים לדבר. המכה את חברו ואמדוהו למיתה, והקל ממה שהיה, אחר מכאן הכביד חליו ומת, חיב. רבי נחמיה אומר, פטור, שרגלים לדבר שלא מת מן המכה, שהגיע לדבר שמואל, כדברי רבי נהוראי. כך דברי רבי נהוראי, שנאמר "ומורה לא יעלה על ראשו". נאמר בשמשון (שופטים יג, ה) "ומורה", ונאמר בשמואל "ומורה", מה מורה האמורה בשמשון נזיר כדכתיב (שופטים יג, ה) "כי נזיר אלקים יהיה הנער", אף מורה האמורה בשמואל, נזיר. אמר רבי יוסי, והלא אין מורה אלא של בשר ודם. אמר לו רבי נהוראי, והלא כבר נאמר (שמואל א׳ טז) **ויאמר שמואל איך אלף ושמע שאול ותרדמה,** הרי לנו שכבר היה עליו מורה של בשר ודם, ועל קרקף מורה פרושו כמו לקמן משנה, דהיינו תער.

פרק א **א) המקנא לאשתו, רבי אליעזר אומר, מקנא לה על פי שנים, ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו.** רבי יהושע אומר, מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי שנים: **ב** כיצד מקנא לה. אמר לה בפני שנים, אל תדברי עם איש פלוני, ודברה עמו, עדין היא מתרת לביתה מתרת לאכול בתרומה. נכנסה עמו לבית הסתר ושהתה עמו כדי טמאה, אסורה לביתה ואסורה לאכול בתרומה. ואם מת, חולצת ולא מתיבמת. דכתיב גבי בא באשה שמקצא בה ערות דבר" (דברים כד, ב) "ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר", ודרשינן לאיש אחר, ולא לבעל, והרי זו מצא בה ערות דבר. **ג) ואלו** אסורות מלאכול בתרומה לעולם, אפילו היא בת כהן, בקדילף במשנה הקודמת. אשה **האומרת טמאה אני לך, ושבאו עדים שהיא טמאה, ואם אינה שותה** אם כופין אותה לשתות, אין כופין אותה לשתות, ולכן מלאכול בתרומה, **ושבעלה אינו רוצה להשקותה, ושבעלה בא עליה בדרך.** דכתיב (שם לא) "ונקה האיש מעון", אם הבעל מנקה מעון, שלא בא עליה אחר שהיה, אין המים בודקין אותה. וכל הני שאינן שותה, אם שאין המים בודקין אותו, אסורות לעולם בתרומה. **כיצד עושה לה, מוליכה לבית דין שבאותו מקום** ואומר

נקרו פלשתים את עיניו שנאמר (שם טז, כא) **"ויאחזוהו פלשתים וינקרו את עיניו". אבשלום נתנאה בשערו,** דכתיב (ש״ב יד, כה) "וכאבשלום לא היה איש יפה תאר וגבלולו את ראשו" וגו׳ **לפיכך נתלה בשערו,** דכתיב (שם יח, ט) "ויחבק ראשו באלה ויתן בין השמים ובין הארץ והפך אשר תחתיו עבר". **ולפי שבא על עשר פילגשי אביו,** דכתיב (שם טז, כב), **"ויבא אבשלום** אל פלגשי אביו". **לפיכך נתנו בו עשר לוביות** חניתות, **שנאמר** (שם יח, טו) **"ויסבו עשרה נערים נשאי כלי יואב, ויכו את אבשלום ויתמתהו". ולפי שנתנבר שלשה לבבות, לב אביו, ולב בית דין ולב כל ישראל, שנאמר** (שם טז, ו) **"ויגבר אבשלום את לב אנשי ישראל",** שלקח מלבם ומאביו שילכו עמו שנאמר (שם יא) "ויבחר מכל ישראל, והיה מראה את הכתב לשנים שנהדרין היו, **לפיכך נתקעו בו שלשה שבטים,** מין לשנאמר, **ויקח שלשה שבטים בכסף ויתקעם בלב אבשלום".**